

Man patik dziedāt

Sveiciens Reinim, Ilzei un Anitrai! Jā, jā — ar to arī jā-sāk, jo tieši viņi bija tie, kas pamudināja Inesi pieteikties mūzikas izdevniecības «Balss» rīkotajā solistu konkursā muzikālajā centrā «Bimini». Tas viss varētu būt gluži nenopietni, ja vien pēc konkursa avīzē «Mana» un «Laba» minēto četru labāko izpildītāju vidū melns uz balta nerēgotos rojniekiem pazīstamu burtu kopa — Inese Freija. Un tagad, Inese, gribi vai negribi, bet nāksies vien atbildēt uz dažiem ziņkārīgiem jautājumiem.

— Kā tad tu isti sadomāji piedalīties konkursā?

— Aizpildīt un aizsūtīt avīzē «Mana» publicēto anketu par vēlēšanos piedalīties konkursā mani iedrošināja draugi. Viņi

ieteica pamēģināt. Joka pēc pamēģināju arī. Bez tam man gribējās mazliet paelpot Rīgas gaisu.

— Kā juties «Bimini» atmosfērā?

— Biju tur pirmo reizi. «Bimini» valdīja īsta klubiņa atmosfēra. Ievēroju interesantu un spilgto dizainu. Sākumā domāju: «Ārprāts! Kas tagad notiks!» Bet tā kā man bija labs uzstāšanās kārtas cipars — 14., tad paguvu nedaudz nomierināties. Sapratu, ka vismaz sliktāk par dažu iepriekšējo dalībnieci nēnodziedāšu.

— Kas tev bija jādzied?

— Man bija jādzied «Āvu, āvu baltas kājas» un «Pūt, vējiņi!». Visu vakaru nācās klausīties tikai četras latviešu tautasdziesmas īpašā aranžējumā — 3 pantiņi no katras.

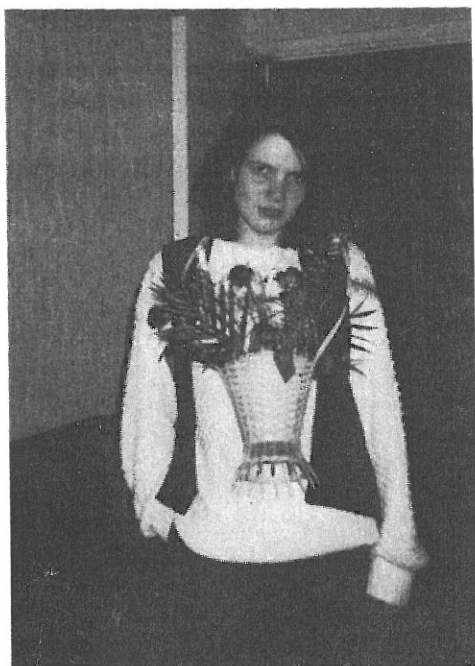
Nezinu, kā žūrija to spēja izturēt, jo tas pats bija jāklusās arī iepriekšējā konkursa dienā. Bija ap 100 dalībnieču, tādēļ konkurss norisinājās 2 dienas. Grūti gāja kādai krievu meitenei Nadeždai, kura neprata latviski un arī nezināja šīs tautasdziesmas. Aranžētājs izmisis jautā: «Ko darīt?» Bet žūrija saka, lai tik dzied! Tad bija tāds klusuma brīdis, bet pēc tam tomēr uz «la la la» Nadežda nodziedāja.

— Ko vērtēja žūrija?

— Kā viņi paši teica — balss materiālu, kā arī to, kā izpildītāja iejūtas ritmā un aranžējumā — vai nav uz skatuves galīgi sapinusi.

— Vai bija arī kādas balvas?

— Balva būs uzaicinājums uz ierakstu mūzikas studijā. Par to paziņos vēlāk.

* Inese ar (pielūdzejū?) rožu kurvi kaklā.

* Tā sākās ceļš uz mūziku... Inese ar vecāteva taisīto čellu.

— Vai savā laikā uz mūzikas skolu gāji ar prieku?

— Mūzikas skola bija tā vērts. Protams, bija arī grūtāki brīži, bet tam atkal tiku pāri. Sevišķi man patika iet uz mūzikas skolu pēdējā gadā.

— Kāda mūzika tev vislabāk patik?

— Kad uzzināju, ka konkursā būs jādzied aranžētas tautasdziesmas, tas mani sevišķi neiepriecināja. Man patik alternatīvā mūzika. No latviešu grupām labprāt klausos vienīgi «Prāta vētru» un grupu «Jauns mēness». Priekšroku doodu ārzemju mūzikai. Vislabāk man patik «Cranberries».

Piebildišu, ka Inese kopš mazotnes kopā ar radu un kaimiņu bērniem organizējusi mājas kārtībā dažādus koncertus, «Play back» šovus un konkursus, piemēram, «Mis Roze». Ar ielūgumiem tika aicināti skatītāji — vecāki un kaimiņi. Kāda kaimiņiene vēl tagad atceras, kā mazā Inese, knapi runāt iemācījusies, pilnā balsi sētā dziedājusi «Tādēļ es milu visu, kas ir lillā...», ko viņai iemācījusi auklīte, saukta par Tantuku.

Inese to visu atceras ar smaidu. Un tomēr es zinu, ka arī tagad tuvīnieku jubilejās nekad neiztiek bez Ineses dziedātajām dziesmām, ko viņa pati pavada uz klavierēm.

— Es nezinu, cik man tā dziedamā balss, bet dziedāt man patik, — saka Inese un pa kluso man atzīstas, ka saistībā ar dziedāšanu nupat esot uztaisījusi vēl vienu avantūru. Bet par to pagaidām — kuššš!

M. Balode